

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2285/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Гордане Ајншилер Поповић, чланова већа, у парници тужилаца С.Ц. из Д., Б.С. из Ч., С.С. из К., З.Г. из С. и М.М. из С., чији је заједнички пуномоћник Б.М., адвокат из А., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, коју заступа Државно правнобранилаштво – Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 641/15 од 29.04.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 641/15 од 29.04.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 641/15 од 29.04.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 641/15 од 29.04.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 1477/2013 од 29.01.2015. године, у усвајајућем делу. Тим делом првостепене пресуде делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца, а тужена обавезана да им на име увећане зараде по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних празника, за тражене периоде закључно са 30.06.2006. године исплати означене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, док је њихов тужбени захтев у делу тражене исплате за период од 01.07.2006. до 31.12.2007. године, одбијен као неоснован. Тужена је обавезана да тужиоцима накнади парничне трошкове од 1.095.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе у споровима за исплату додатака на плату запосленима у МУП-у.

Апелациони суд у Новом Саду решењем Р4 145/15 од 05.11.2015. године није прихватио предлог тужене за одлучивање по изјављеној ревизији применом члана 395. ЗПП.

У овом поступку који је започет тужбом поднетом 03.08.2006. године, пресуда којом је окончан поступак укинута је решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2037/13 од 16.10.2013. године и предмет враћен Основном суду у Сомбору на поновно суђење, после 01.02.2012, када је ступио на снагу Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), па се према члану 506. став 2. ЗПП, у овој парници поновни поступак спроводи по одредбама новог ЗПП.

С тим у вези, Апелациони суд у Новом Саду у смислу члана 404. став 2. наведеног Закона, није био овлашћен да одлучује о изузетној дозвољености ревизије.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о посебној ревизији. Побујаном пресудом тужена је обавезана да тужиоцима исплати додатак на плату на име прековременог рада, ноћног рада и рада на дане државних и верских празника који нису радни дани за период до ступања на снагу Закона о полицији (30.06.2006. године). Питање накнаде за наведене нередовности у раду је чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио право на увећање плате по наведеним основима и да ли је то повећање примио или није. Како је у побујаној пресуди правилно примењено материјално право а побујана одлука је донета у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 23.09.2014. године, по оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови да се о ревизији тужене одлучује као о посебној ревизији на основу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побујеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете – исплате накнаде плате за прековремени рад, рад ноћу и рад у дане државних и верских празника, поднета је 03.08.2006. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијеног дела у односу на сваког од тужилаца (С.Ц. – 102.180,39 динара; Б.С. – 32.273,91 динара; С. С. – 46.089,23 динара; З.Г. – 91.508,62 динара и М.М. – 36.076,24 динара), обичних супарничара у смислу члана 209. у вези члана 205. ЗПП, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**